

Ив. Вазовъ.

Ив. Вазовъ.

„Елате ни вижте!“

Сѣ тозъ викъ ме посрѣща, изпраща по пжтя,
По крѣчми, по хижи — умѣтъ ми размжтя.
Отбивамъ се въ селското бедно жилище:
Картина плачевна душа ми покъртя!

„Елате ни вижте!“

Подъ — гола прѣстъ! Смерадъ, димъ, стени окадени,
Тъмниченъ въздухъ; въ полумракъ потопени
Човѣци и дрипи . . . На сжщо гноище
Лежи скотъ и ступанъ, духовно сближени..

„Елате ни вижте!“

Зла бедность! Неволя! Души затжпѣли,
Набърчени булки, деца застарѣли.
Кжсъ рѣжено тѣсто въ пушливо огнище
Загрѣва се тамъ за гърла изгладнѣли.

„Елате ни вижте!“

Тегло, запустѣнье! . . . Дълбока неволя
Живота отъ радостъ, отъ всичко оголя!
Торъ мрѣсенъ смърди срѣдъ трънливо дворище.
И болести, смъртъ тукъ боравятъ на воля.

„Елате ни вижте!“